

Mèxic D.F. 18 de juny del 1962

Estimat fill: desitjo de tot cor que aquestes ratlles arribin oportunament per a contribuir a l'alegria del teu Sant. Que el passis ben feliç!

La teva segona carta em va fer molt content, perquè confirma la confiança que tens en mi. T'ho repeteixo, Joan: una de les coses que em sabrien més greu seria ocasionar-te neguits de qualsevol mena; cal creure, doncs, que sabré evitar-los i que Déu m'hi ajudarà.

Fet i fet, com vaig dir-te, les coses sempre s'allarguen més del que un voldria i han de transcórrer uns quants mesos, encara, abans no sigui possible la realització del nostre desig. Mentrestant, el rodar del món va afegint elements insospitables a totes les il·lusions. L'afirmació del senyor González Porto al paré contradia el que m'havia assegurat a mi a Mèxic, i coincideix amb un renaixement d'activitats a UTEHA; de nou, tornen a omplir-me de feina. Tot això es relaciona amb les notícies que els periòdics d'aquí divulguen respecte a la situació d'Espanya al voltant de la necessitat d'entrar al Mercat Comú europeu. Eminents economistes d'Amèrica afirmen aquesta necessitat i l'imperatiu d'afrontar els canvis que suposarà. Això, Joan, no canvia els nostres plans de retorn, però els pot influir de moltes maneres al marge de la nostra voluntat. Jo tinc l'esperança que serà per bé...

El senyor Peypoch em va escriure una llarga carta, després de la conversa que tingué amb tu i els avis. La represa de contacte amb Catalunya i els amics, després de tants anys d'absència, li ha estat molt grata i sembla haver ~~haver~~ afermat el seu propòsit de reintegrar-se definitivament al país. Per a ell, la decisió és més difícil que per a mi, ja que no compta amb unanimitat familiar i, si es decideix, haurà de separar-se de fills i néts. Això fa que trobi de vegades l'oposició de la seva esposa, circumstància que el preocupa de fa temps.

Si t'és avinent, digues a la Pilar que estimo molt l'actitud dels seus parents i que m'ajuda en tot saber-los tan comprensius i bondadosos; m'és grat ~~haver~~ pensar, Joan, que això contribuirà també a la te-

va felicitat...

Digues als ^{avis} ~~avis~~, per favor, que aquesta setmana t'escriu a tu sol, però dirigint-me com sempre una mica a tots. Aprofito, com cada setmana, les primeres hores del dilluns per a dedicar-me a aquesta agradable feina, però tinc les hores racionades i el meu ajudant espera la carta i la llista del material necessari per a la nostra ~~fixa~~ activitat. Visc en una colònia allunyada del centre i ara, com saps, tinc el despatx davant mateix de casa. De manera que el centre, la zona comercial de la ciutat, es troba a uns quants quilòmetres i anar, comprar i venir li costa al noi unes quantes hores. Així, doncs, l'he de despatxar a temps i a desgrat que em llevo molt d'hora, el ~~temps~~ ^{dia} se m'escola quasi sense adonar-me'n.

El Raimon té unes ganes enormes d'abraçar-te. La teva professió està tan relacionada amb la seva vocació, que et mira com un déu i espera grans coses de la vostra fraternitat i amistat. Contribueixen a enlairar-te als seus ulls els elogis que fan de tu els nostres amics que t'han arribat a conèixer. Ara mateix, en la carta d'en Peypoch l'home et posa pels naps, amb gran satisfacció del meu orgull paternal...

Bé, Joan: t'ho repeteixo. Que passis un dia del teu Sant ben feliç, en companyia dels avis i de les persones que estimes.

Rep una forta abraçada del teu pare.

Pere